

sonlig Bemærkning maa jeg endnu gjøre til det ærede Medlem, som sidder skraas bagved mig (Feszen), og som jeg forresten fra gammel Tid altid har staaet paa en meget god Fod med, og som jeg haaber, jeg ogsaa for Fremtiden vil vedblive at staa paa en god Fod med. Det ærede Medlem sagde, at Enhver talte for Sit. Ja, det kan jeg slet ikke gaa ind paa; thi jeg taler virkelig ikke for Mit. Jeg erkjender den Stilling, som en Rigsdagsmand skal indtage, for at være den, at han ikke skal tale for sit eget personlige Bedkommende, men for det, som han efter sin Anskuelse betragter som det Retteste, som det Bedste for sit Fædreland. Det er Fædrelandskærligheden, som vi skulle arbejde for. Om man nu kan have forskjellige Meninger om, hvad Vej man skal gaa, skal jeg ikke disputere om; det er selvfølgelig i sin Orden, at den One kan tro, at den Vej, han gaar, er den bedste, og at den Anden tror, at den Vej, han gaar, er den bedste; men mod en Ytring som den, at hver „taler for Sit“, maa jeg for mit eget Bedkommende tillade mig at protestere. Forresten skal jeg yderligere tilføie det, at hvis det ærede Medlem havde ment, at jeg talte for Mit ved at stille dette Forslag med Hensyn til Toldfrihed for Kaffe, saa har jeg for det Første, som jeg tror, bevist, at Kjøbmanden ingen Fordel har deraf, men jeg skal dernæst tilføie, at jeg har trukket mig tilbage fra Forretningerne og handler slet ikke hverken med Kaffe eller med nogen som helst anden Varefort, saa at jeg ikke engang har Muligheden for at have nogen personlig Interesse deri.

Formanden: Jeg tror ikke, at det ærede Medlem havde nogen virkelig Anledning til at se noget Personligt i de Ytringer, der faldt for fra det ærede 1ste Medlem fra 10de Kredts (Feszen). Det maa jo være en fri Sag for Enhver at have sin Anskuelse, den være rigtig eller feilende, om, hvorledes en Medsættelse eller Ophævelse af en Toldposition virker, enten til Favn for Producenterne eller for Konsumenterne eller for Mellemledet, Handelsstanden. Og naaar det ærede Medlem særlig fremhævede mod Slutningen den Ytring, at han skulde have „talt for Sit“, ser jeg ikke deri Andet og Mere end det ganske Naturlige, at Enhver efter sin

Livsstilling er nærmest opfordret til at ytre sig om de Emner, som han har mest Indsigt i og mest Fortrolighed med, intet Andet.

Feszen: Ja, den høitærede Formand har sparet mig en stor Del af de Bemærkninger, jeg ellers vilde have henvendt til det ærede Medlem, thi noget som helst Personligt var der slet ikke i det, jeg sagde; vi tale jo Allesammen her for Konge og Fædreland. Jeg skal blot gjøre den ganske korte Bemærkning, at jeg har sagt, og det tror jeg paa i fuldt Alvor, at Tolden for det Første spiller en ringe Rolle med Hensyn til Varesnes Pris, og for det Andet, at Tolden har den Egenstah, at den kan udjævnes og fordeles over det hele Samfund, og at den, som først udreder den, den, til hvem Regningen adresseres, er ikke den, som betaler den, og det gjælder særlig med Hensyn til Forbrugsartikler, hvor den, som først udreder Tolden, skaffer sig af med den ved at sælge til Andre, disse Andre igjen til de umiddelbare Forbrugere. Hvormeget han saa beholder tilbage i sin egen Lomme, eller hvormeget der lægges paa Forbrugerne til Syvende og Sidst af Tolden, er naturligvis et meget tvivlsomt Spørgsmaal. Jeg har kun sagt dette — jeg handler heller ikke med Kaffe — at jeg, uagtet jeg har læst alle Betænkningerne igjennem og mange andre Ting om den Sag, ikke har kunnet komme til anden Overbevisning, end at Tolden i den arbejdende Klasse's Forbrug spiller en overordentlig ringe Rolle, og at de faae og maa faae Prisforhøielsen saavel paa toldpligtige som ikke-toldpligtige Varer nødvendigvis godtgjort gennem den stigende Arbeidsløn, hvad ogsaa Statistiken tilstrækkelig viser. Jeg haaber, det ærede Medlem vil tilgive mig, at han et Dieblit har sølt sig bevort af mine Ytringer paa en ubehagelig Maaade. Dette var saa langtfra min Tanke og saa langtfra min Hensigt; men naar jeg taler, taler jeg uden at se, om jeg saa maa sige, enten til Høire eller Venstre, men saaledes, som min Overbevisning indgiver mig det.

Broberg: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem skal faae Ordet for en kort Bemærkning, men jeg ønsker ikke, at dette rent Personlige fortsættes, som ikke hører hjemme her.